

บทประพันธ์เพลงสำหรับเดี่ยวเปียโนจากวรรณคดีไทย BALLADES FROM THAI LITERATURE FOR PIANO SOLO

รามสุร สิตลายัน* RAMASOON SITALAYAN*

บทคัดย่อ

โครงการวิจัยเรื่อง บทประพันธ์เพลงสำหรับเดี่ยวเปียโนจากวรรณคดีไทย มุ่งศึกษาบทบาทของนักแสดงที่มีต่อการนำเสนอบทประพันธ์เพลง ผู้วิจัยต้องการศึกษา วิเคราะห์ และแสดงบทเพลงเดี่ยวเปียโนที่ได้รับอิทธิพลจากศิลปวัฒนธรรมและวรรณคดีไทย จึงได้เชิญนักประพันธ์เพลงคลาสสิกร่วมสมัยชาวไทยสี่ท่านมาร่วมประพันธ์เพลงสำหรับโครงการวิจัยนี้ บทประพันธ์เพลงของผู้ประพันธ์สี่ท่าน ได้แก่

บทประพันธ์เพลงอิเหนา โดย ศาสตราจารย์ ดร.ณรงศ์ฤทธิ์ ธรรมบุตร ถ่ายทอดดนตรีที่มีกลิ่นอายชาว ใช้เทคนิคการประพันธ์ที่มีหลายแนวทำนอง และมีเนื้อดนตรีแบบวงดุริยางค์ บทประพันธ์เพลงพระอภัยมณี โดยผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เด่น อยู่ประเสริฐ ใช้การประสานเสียงแบบดนตรีแจ๊ส มีลีลาที่ฟังคล้ายการดนตรีสด บทประพันธ์เพลงรามเกียรติ์ โดยรองศาสตราจารย์ ดร.วิบูลย์ ตระกูลฮั่น ใช้ทำนองที่เลียนเสียงพายุ พายุฟ้าผ่า พายุร้อน และมีสังคีตลักษณ์ที่เคร่งครัด บทประพันธ์เพลงมัทนะพาธา โดยรองศาสตราจารย์ ดร.ศักดิ์ศรี วงศ์ธราดล เป็นผลงานประพันธ์เชิงโคกนาฏกรรม มีเทคนิคที่รุนแรงและแพรวพราว มุ่งเน้นการถ่ายทอดอารมณ์ที่เข้มข้นและลึกซึ้ง

โครงการวิจัยชิ้นนี้ได้รับการนำเสนอที่สถาบันชั้นนำทั้งในประเทศและต่างประเทศ เช่น สถาบันดนตรีกัลยาณิวัฒนา วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัย UCSI ประเทศมาเลเซีย นอกจากนี้ โครงการวิจัยยังได้รับความสนใจจากสื่อต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์มติชน หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ สถานีวิทยุจุฬาฯ และสถานีโทรทัศน์ไทยพีบีเอส

โครงการวิจัยเรื่อง บทประพันธ์เพลงสำหรับเดี่ยวเปียโนจากวรรณคดีไทย ได้รับการสนับสนุนจากสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.)

คำสำคัญ : เปียโน/ บัลลาด/ ดนตรีคลาสสิกร่วมสมัย/ วัฒนธรรมไทย/ วรรณคดีไทย

*ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ramason.s@chula.ac.th

*Assistant Professor Dr., Faculty of Fine and Applied Arts, Chulalongkorn University, ramason.s@chula.ac.th

Abstract

The music composition and performance project Ballades from Thai Literature for Piano Solo focused on the role of performer in the field of performing arts. The researcher would like to study and perform piano compositions that reflected the cultural root of Thailand. Therefore, the researcher invited four distinguished Thai contemporary composers to write piano works that showed a strong relationship with Thai culture and literature. Four composers participated in this project and their compositions were as follows:

Professor Dr. Narongrit Dhamabutra's Three Perspectives of I-Nao reflected his affinity for Javanese culture. Assistant Professor Dr. Denny Euprasert's Phra Abhai Mani utilized a strong Jazz idiom. Associate Professor Dr. Wiboon Trakulhun's Ramayana expressed his ideas through the sound of thunder and storm and used a well-designed formal structure. Associate Professor Dr. Saksri Vongtaradon's Matanaphata was a virtuosic piano work that expressed a very intense human state of mind.

This research project was successfully presented at several leading institutions in Thailand and abroad, such as Princess Galyani Vadhana Institute of Music, College of Music, Mahidol University, Chulalongkorn University, and UCSI University, Malaysia. The project was featured in Matichon newspaper, Bangkok Business newspaper, CU radio, and Thai PBS.

This research project was supported by the National Research Council of Thailand (NRCT)

Keywords: Piano/ Ballade/ Contemporary Classical Music/ Thai culture/Thai literature

ความสำคัญและที่มาของงานวิจัย

ผู้วิจัยมุ่งสร้างงานวิจัยชิ้นนี้ขึ้นเพื่อนำเสนอบทบาทและความสำคัญของนักแสดง ซึ่งทำหน้าที่เป็นสื่อกลางระหว่างผู้ประพันธ์และผู้ชม ถึงแม้ว่าผู้ประพันธ์จะเป็นผู้รังสรรค์ผลงานขึ้น แต่ศาสตร์ด้านศิลปะการแสดงล้วนแต่ต้องอาศัยนักแสดงเป็นผู้ถ่ายทอดผลงานนั้นไปสู่ผู้ชม ประเด็นนี้จึงทำให้ดนตรีแตกต่างไปจากการสร้างสรรค์ด้านศิลปะ เช่น จิตรกรรม ประติมากรรม หรือผลงานประเภทยวกรรม ซึ่งผู้ชมสามารถเสพงานได้โดยตรง ไม่จำเป็นต้องมีนักแสดงเป็นสื่อกลาง

นักแสดงจึงมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อการสร้างสรรค์และเผยแพร่ผลงานดนตรี บทเพลงที่ยิ่งใหญ่อาจไม่สามารถแสดงศักยภาพและสร้างความประทับใจได้อย่างเต็มที่หากไม่มีนักแสดงที่มีความสามารถพอทั้งในด้านเทคนิคการบรรเลง การตีความ และการถ่ายทอดจิตวิญญาณที่ลึกซึ้งของผลงานแต่ละชิ้น นักแสดงจึงมีความรับผิดชอบที่สำคัญ คือการถ่ายทอดบทเพลงออกมาให้ใกล้เคียงกับความต้องการของผู้ประพันธ์มากที่สุด บุคลิกลักษณะและจิตวิญญาณของผู้แสดงก็เป็นสิ่งที่ทำให้การแสดงและการตีความของนักดนตรีแต่ละคนออกมาไม่เหมือนกัน การแสดงดนตรีจึงเป็นศาสตร์ที่ผสมผสานระหว่างความสามารถด้านทักษะการบรรเลง ความเข้าใจในตัวบทเพลงที่ผู้ประพันธ์ต้องการถ่ายทอด และการตีความในรูปแบบเฉพาะตัวของนักแสดงแต่ละคน

ผู้วิจัยเป็นนักเปียโนชาวไทยที่ได้รับการศึกษาและฝึกฝนในรูปแบบของดนตรีคลาสสิกตะวันตก มีความต้องการที่จะแสดงออกถึงความสามารถ อัตลักษณ์ และจิตวิญญาณของตนผ่านทางการเล่นเปียโน หากผู้วิจัยทำการฝึกซ้อมและค้นคว้าดนตรีคลาสสิกตะวันตก ก็จะเป็นผลงานในลักษณะของการตีความงานศิลปะที่มีรากฐานจากวัฒนธรรมต่างชาติ ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้วิจัยต้องหาบทเพลงที่มีลักษณะเป็นดนตรีคลาสสิกร่วมสมัยที่แต่งขึ้นโดยใช้หลักวิชาทฤษฎีดนตรีคลาสสิก มีความยากและท้าทายในแง่เทคนิคการบรรเลงเปียโน แต่ในขณะเดียวกันก็ถ่ายทอดเอกลักษณ์และจิตวิญญาณของความเป็นไทย จึงเป็นที่มาของโครงการวิจัยนี้ ที่จะเชิญนักประพันธ์ชาวไทยมาแต่งเพลงที่มีจุดประสงค์ตามต้องการ

ผู้วิจัยเลือกบทเพลงประเภท “บัลลาด” ซึ่งจัดเป็นบทเพลงพรรณนา เปรียบเสมือนการเล่าเรื่องที่ประกอบไปด้วยตัวละครและเหตุการณ์ต่าง ๆ บทเพลงบัลลาดเริ่มได้รับความนิยมในศตวรรษที่ 18 ต่อมาในศตวรรษที่ 19 บัลลาดเริ่มเป็นที่รู้จักในฐานะเพลงบรรเลงสำหรับเดี่ยวเปียโน มีลีลาเหมือนการถ่ายทอดเรื่องราว นักประพันธ์หลายคนเลือกเขียนบัลลาดเพื่อถ่ายทอดความประทับใจที่มีต่อบทกวีหรือแนวคิดบางอย่าง นักประพันธ์ที่เขียนบัลลาด เช่น โยฮันเนส บรามส์ เอ็ดเวิร์ด กรีก ฟรานซ์ ลิสต์, เกเบรียล ฟอเร แต่ผลงานบัลลาดสำหรับเปียโนที่โดดเด่นที่สุดคือบัลลาดสำหรับเดี่ยวเปียโน 4 บท ของ เฟร็ดเดอริก โชแปง คีตกวีเอกชาวโปแลนด์

ผู้วิจัยต้องการให้วงการดนตรีคลาสสิกร่วมสมัยของประเทศไทยมีผลงานการประพันธ์เพลงสำหรับเดี่ยวเปียโนที่มีมาตรฐานเป็นที่ยอมรับในระดับสากล จึงเลือกใช้ชื่อบทประพันธ์เพลงชุดนี้ว่า Ballades from Thai Literature for Piano Solo เพื่อสื่อถึงลักษณะของบทประพันธ์เพลงสำหรับเดี่ยวเปียโนที่เขียนขึ้นโดย

ได้รับแรงบันดาลใจจากวรรณคดีไทย โดยงานวิจัยชิ้นนี้กล่าวถึงการวิเคราะห์และตีความบทเพลง การนำเสนอผลงานในรูปแบบของการบันทึกเสียง การจัดงานเสวนาเชิงวิชาการและการแสดงสด

บทประพันธ์เพลงชุดนี้มีคุณค่าอย่างยิ่งต่อการดนตรีของประเทศไทย เพราะเป็นการสร้างสรรค์วรรณกรรมเดี่ยวเปียโนเพลงไทยที่ประพันธ์ขึ้นในลักษณะของเพลงคลาสสิกร่วมสมัย มีเรื่องราวของวรรณคดีไทยเป็นแก่นของบทประพันธ์ มีความไพเราะ ความน่าสนใจ และความท้าทายในด้านเทคนิคการบรรเลง แต่ยังคงไว้ด้วยเอกลักษณ์และวัฒนธรรมไทยเพื่อเป็นการแสดงออกถึงศักยภาพของศิลปินชาวไทยให้เป็นที่ยอมรับในระดับนานาชาติ จึงมีความเหมาะสมที่จะใช้ในการแสดงคอนเสิร์ตทั้งในประเทศและต่างประเทศ

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1. เพื่อสร้างสรรค์ผลงานการประพันธ์เพลงสำหรับเดี่ยวเปียโน ในรูปแบบของดนตรีคลาสสิกร่วมสมัยที่ได้รับแรงบันดาลใจจากวรรณคดีไทย
2. เพื่อนำบทเพลงชุดนี้มาวิเคราะห์ตามหลักทฤษฎีดนตรีตะวันตกในแง่มุมมองของการใช้เสียง ประสาน การพัฒนาทำนอง สังคีตลักษณ์ เทคนิคการบรรเลงเปียโน และการตีความบทเพลง
3. เพื่อบันทึกเสียง ผลิตแผ่นซีดี จัดพิมพ์โน้ตเพลงพร้อมบทวิเคราะห์เพื่อเผยแพร่
4. เพื่อจัดงานเสวนาทางวิชาการและการแสดงคอนเสิร์ต
5. เพื่อเผยแพร่วัฒนธรรมไทยให้เป็นที่รู้จักและยอมรับในระดับสากล ผ่านทางการแสดงเปียโน

ระเบียบวิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยชิ้นนี้มีเป้าหมายเพื่อเผยแพร่ผลงานสร้างสรรค์ทางดนตรีที่ประพันธ์ขึ้นด้วยหลักทฤษฎีดนตรีคลาสสิกร่วมสมัยโดยนำแรงบันดาลใจมาจากวรรณคดีไทย ในรูปแบบของการบันทึกเสียง การเสวนาทางวิชาการ และการแสดงสด ขั้นตอนการทำงานและวิธีดำเนินการวิจัยจึงแบ่งออกเป็นส่วนต่าง ๆ ได้แก่

1. การประพันธ์เพลง

ผู้วิจัยเลือกประเภทของบทเพลงให้เป็นเพลงเดี่ยวเปียโนประเภทบัลลาด เนื่องจากเป็นบทเพลงในลักษณะที่ถ่ายทอดเรื่องราว จึงเป็นช่องทางสำหรับใช้เพื่อแสดงออกถึงวัฒนธรรมไทยโดยการนำเสนอเรื่องราวและตัวละครในวรรณคดีไทยผ่านทางบทเพลง

ผู้วิจัยเสนอให้ผู้ประพันธ์ทั้งสี่ท่านเลือกวรรณคดีไทยเรื่องที่ตนชื่นชอบ และนำโครงเรื่องมาเป็นแนวทางในการประพันธ์เพลงสำหรับเดี่ยวเปียโนในลักษณะของบทเพลงประเภทบัลลาด โดยเปิดกว้างให้แต่ละท่านสามารถประพันธ์เพลงในแนวทางที่ตนถนัดและสนใจ มีข้อกำหนดแค่ความยาวของบทประพันธ์ที่มีความยาวประมาณ 12-15 นาที เพื่อความเหมาะสมในการบันทึกเสียงและแสดงคอนเสิร์ต

2. การฝึกซ้อมและวิเคราะห์บทประพันธ์

เมื่อผู้วิจัยได้รับบทประพันธ์ที่สมบูรณ์ทั้งสี่เพลงแล้ว ผู้วิจัยจึงเริ่มหัดเพลงตามกลวิธีของดนตรีคลาสสิกตะวันตก เช่น การเลือกใช้โน้ตที่เหมาะสมกับการบรรเลง การฝึกซ้อมเทคนิคและกล้ำมเนื้อให้สามารถบรรเลงเพลงได้ตามที่ผู้ประพันธ์กำหนด การวิเคราะห์เพลงตามหลักทฤษฎีดนตรีสากล โดยเฉพาะในแง่มุมมองของการใช้เสียงประสาน การพัฒนาทำนอง สังคีตลักษณ์ และเทคนิคการบรรเลงเปียโน จากนั้นจึงเขียนอรรถาธิบายประกอบตัวอย่างเพลง

3. การเผยแพร่ผลงานด้วยการบันทึกเสียง การแสดงสด และการจัดงานเสวนาทางวิชาการ

เนื่องจากดนตรีเป็นศาสตร์แห่งเสียง จึงมีความจำเป็นต้องเผยแพร่องค์ความรู้ในรูปแบบของการบันทึกเสียง พร้อมกับการเผยแพร่โน้ตเพลงควบคู่กันไป ผู้วิจัยบันทึกเสียงในห้องอัดเสียงโดยร่วมงานกับวิศวกรควบคุมเสียงที่ช่วยบันทึกและตัดต่อผลงานการบันทึกเสียงให้ออกมาสมบูรณ์ที่สุด จากนั้นผู้วิจัยจึงนำบทเพลงชุดนี้ออกแสดงพร้อมกับจัดงานเสวนาทางวิชาการร่วมกับผู้ประพันธ์ทั้งสองท่าน ให้มาสนทนาแลกเปลี่ยนมุมมองในด้านการประพันธ์เพลงและการแสดงดนตรีคลาสสิกพร้อมสมัย ซึ่งในวันนำเสนอที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีการแจกเอกสารประกอบ ได้แก่ สู่จิตบัตร์ โน้ตเพลงพร้อมบทวิเคราะห์ และแผ่นซีดี

ผลการวิจัย : บทวิเคราะห์บทประพันธ์เพลงทั้งสี่บท และการเผยแพร่ผลงาน

อิเหนา แต่งโดย ศาสตราจารย์ ดร.ณรงค์ฤทธิ์ ธรรมบุตร

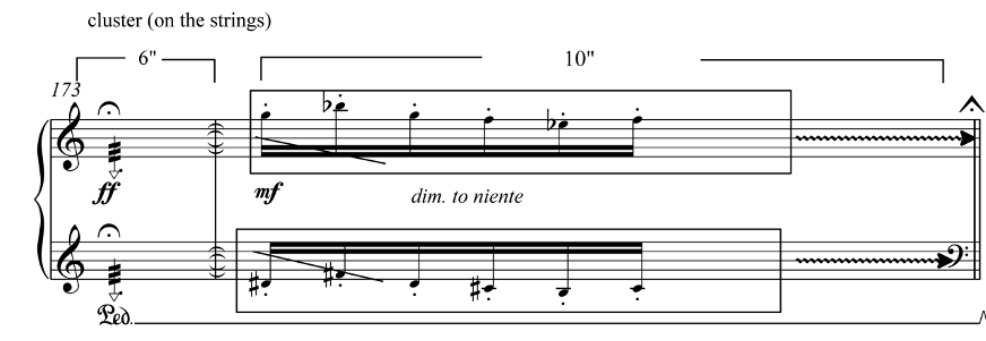
บทประพันธ์เพลงอิเหนา มีความยาวประมาณ 15 นาที ประกอบไปด้วย 3 ท่อน ใช้เทคนิคการประพันธ์เพลงแบบ cyclic form หรือการนำองค์ประกอบทางดนตรีในท่อนแรกมาดัดแปลงเพื่อใช้ในท่อนต่อมา ทำให้บทประพันธ์เพลงมีเอกภาพที่เป็นอันหนึ่งอันหนึ่งเดียวกัน อีกทั้งยังสามารถถ่ายทอดเรื่องราวของวรรณคดีเรื่องอิเหนาผ่านทางทางเลือกใช้ทำนองหลักเพื่อแทนตัวละครสำคัญ ใช้การประพันธ์เพลงแบบดนตรีพรรณนาเพื่อถ่ายทอดเหตุการณ์และบรรยากาศของภาพเขียนจิตรกรรมสามภาพ ที่ใช้เป็นต้นแบบของการประพันธ์เพลงนี้

เทคนิคการประพันธ์เพลงที่ผู้ประพันธ์เลือกใช้มีหลากหลายรูปแบบ มีการสอดแทรกทำนองเพลงไทยเดิม ผสมผสานกับวัตถุดิบทางการประพันธ์ของดนตรีพื้นบ้านในภูมิภาคอาเซียนเข้าไว้ด้วยกันอย่างลงตัวและสวยงาม ภาพรวมของการประสานเสียงนั้นเป็นดนตรีแบบอิงกัญแจเสียงในลีลาของดนตรีคลาสสิกร่วมสมัย กล่าวคือใช้การประสานเสียงแบบมีศูนย์กลางเสียง มีการพัฒนาหน่วยทำนองและรูปแบบเนื้อดนตรีในการสร้างมิติของเสียงที่หลากหลาย โดยยังคงไว้ซึ่งลักษณะของความเป็นบทประพันธ์เพลงสำหรับเดี่ยวเปียโนในรูปแบบของสำนัก neo-classical ที่มีโครงสร้างชัดเจน สังเกตลักษณะในท่อนที่ 1 เป็นสังคีตลักษณะแบบโซนาตา แต่ละท่อนเพลงจะถูกเชื่อมด้วยทำนองท่อนเชื่อม ทำให้เพลงมีความต่อเนื่องเป็นเนื้อเดียวกัน ร่วมกับการใช้เทคนิคการยืมทำนอง (quotation) ซึ่งในบทนี้ใช้ทำนองเพลง "ค้างคาวกินกล้วย" และมีการใช้เทคนิคดนตรีเสียงทลายตามแบบฉบับดนตรีในศตวรรษที่ 20

ตัวอย่างที่ 1 การใช้ extended technique
ที่มา : ณรงค์ฤทธิ์ ธรรมบุตร

ห้องที่ 129-132 จากหนังสือบทประพันธ์เพลงสำหรับเดี่ยวเปียโนจากวรรณคดีไทย หน้า 10 เริ่มต้นด้วยการใช้ extended technique หรือการสร้างเสียงด้วยวิธีการพิเศษที่นอกเหนือไปจากเทคนิคมาตรฐานของเครื่องดนตรี ซึ่งเป็นที่นิยมอย่างแพร่หลายในดนตรีศตวรรษที่ 20 ผู้ประพันธ์เลือกใช้การเล่นแบบ cluster โดยให้ผู้บรรเลงตีไปที่สายของเปียโนโดยตรงและไม่ได้กำหนดระดับเสียงที่แน่นอน เพื่อให้เกิดเสียงที่ดังกระหึ่มเลียนเสียงการกระพือปีกบินอย่างไม่มีระเบียบแบบแผนของฝูงค้างคาวในถ้ำ

ตัวอย่างที่ 2 การใช้เทคนิคโน้ตกล่อง (box notation)
ที่มา : ณรงค์ฤทธิ์ ธรรมบุตร

ห้องที่ 173-174 จากหนังสือบทประพันธ์เพลงสำหรับเดี่ยวเปียโนจากวรรณคดีไทย หน้า 11 เป็นช่วงที่มีระดับความดังและความตึงเครียดสูงที่สุดโดยการตีสายเปียโนอย่างรุนแรงและต่อเนื่องเป็นเวลา 6 วินาที อีกทั้งยังพัฒนาทำนองด้วยเทคนิคโน้ตกล่อง (box notation) ผู้แสดงจะมีอิสระให้เลือกเล่นโน้ตได้ในจำนวนครั้งตามที่ตนเองต้องการ ผู้ประพันธ์กำหนดให้เล่นด้วยความเร็วสูงและค่อย ๆ จางหายไป โดยประโยคเพลงใช้เวลา 10 วินาที

บทประพันธ์เพลงอิเหนาท่อนที่ 2 ผู้ประพันธ์ใช้บันไดเสียงที่ได้รับอิทธิพลจากดนตรีกาเมลันของประเทศไทย เน้นการใช้ระยะเสียงขั้นคู่ 4 และขั้นคู่ 5 เป็นหลัก ทำให้เนื้อดนตรีของเพลงฟังดูมีกลิ่นอายของดนตรีพื้นบ้าน นอกจากนี้ผู้ประพันธ์ยังหลีกเลี่ยงการใช้เสียงประสานขั้นคู่ 3 ซึ่งจะก่อให้เกิดเสียงของคอร์ดเมเจอร์และไมเนอร์ ท่วงทำนองจึงมีน้ำเสียงและลีลาที่ใกล้เคียงกับการบรรเลงเครื่องดนตรีอย่างระนาดช่วยสร้างบรรยากาศของการแสดงหุ่นกระบอกของหมู่เกาะชวา ตามภาพที่ผู้ประพันธ์ใช้เป็นต้นแบบของการประพันธ์เพลงในท่อนนี้

บทประพันธ์เพลงอิเหนาท่อนที่ 3 ผู้ประพันธ์ได้เลือกใช้สังคีตลักษณะแบบสามตอน ร่วมกับการใช้เทคนิคการประพันธ์แบบ cyclic form ซึ่งนำหน่วยทำนองมาจากท่อนที่หนึ่ง ความยาวของประโยคเพลงส่วนมากมีขนาดเท่ากับสองห้องเพลง แสดงถึงอิทธิพลจากดนตรีสำนัก neo-classical ซึ่งมีเอกลักษณ์คือความเคร่งครัดของการจัดวางรูปประโยค การใช้เสียงประสานที่ลงตัว และความสมดุลของโครงสร้างการประพันธ์เพลง กลิ่นอายของดนตรีในท่อนนี้จะถ่ายทอดบรรยากาศงานแต่งงานของอิเหนาที่เฉลิมฉลองอย่างยิ่งใหญ่และเต็มไปด้วยความสนุกสนานรื่นเริง ผู้ประพันธ์ได้รับอิทธิพลจากผลงานการประพันธ์เพลงชุด Carnival Op. 9 ของโรเบิร์ต ชูมันน์ คีตกวีเอกชาวเยอรมัน

การบรรเลงเพลงอิเหนา มีความยากและท้าทายเนื่องจากผู้ประพันธ์ใช้เปียโนเพื่อเลียนเสียงของวงดุริยางค์ ลีลาการบรรเลงจึงมีความคล้ายคลึงกับท่วงทำนองของเครื่องดนตรีชนิดต่าง ๆ เช่นกลุ่มเครื่องเป่าหรือกลุ่มเครื่องสาย เสียงที่ออกมามีความหนักแน่นและสมบูรณ์ การตีความบทประพันธ์สามารถทำได้อย่างชัดเจนเนื่องจากผู้ประพันธ์กำหนดให้แนวทำนองแต่ละแนวแทนตัวละครหรือสัญลักษณ์อย่างเจาะจง ทำให้สามารถสื่อสารเนื้อหาดนตรีได้อย่างเด่นชัด

พระอภัยมณี แต่งโดย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เด่น อยู่ประเสริฐ

บทประพันธ์เพลงพระอภัยมณี ได้รับแรงบันดาลใจมาจากวรรณคดีเรื่องพระอภัยมณีที่มีชื่อเสียงของสุนทรภู่ กวีเอกแห่งกรุงรัตนโกสินทร์ โดยแบ่งออกเป็นสิบตอน มีแนวคิดทางการประพันธ์เพลงและเสียงประสานที่ได้รับอิทธิพลจากดนตรีแจ๊ส นอกจากนี้ผู้ประพันธ์ยังได้นำทำนองและหน่วยทำนองที่แสดงถึงตัวละครต่าง ๆ กลับมาปรากฏซ้ำในหลากหลายตอนเพลง ใช้เทคนิคการประพันธ์แบบ thematic transformation ร่วมกับ cyclic form ทำให้บทประพันธ์มีความเป็นเอกภาพสูง สามารถถ่ายทอดเนื้อหาและเรื่องราวในวรรณคดีได้อย่างสนุกสนาน

ตอนที่ 1 The Two Brothers สังคิตลักษณ์ที่ใช้ในตอนนี้คือสังคิตลักษณ์สองตอน แบ่งเป็นส่วน A และ B ซึ่งแต่ละตอนจะมีทำนองที่แสดงถึงตัวละครหลักทั้งสอง คือพระอภัยมณีและศรีสุวรรณ

ตอนที่ 2 The Mermaid ผู้ประพันธ์เลือกใช้สังคิตลักษณ์แบบตอนเดียว โดยยังคงรักษาไว้ซึ่งเทคนิคการประพันธ์ วิธีการสร้างทำนอง รวมถึงการประสานเสียงให้เป็นเอกลักษณ์แบบเดียวกับตอนที่ 1 บทประพันธ์เพลงในตอนนี้ใช้ชื่อตอนว่า "The Mermaid" รูปแบบของจังหวะและทำนองจะเคลื่อนที่ไปข้างหน้าด้วยความเร็วค่อนข้างช้า ผู้ประพันธ์เลือกใช้ช่วงเสียงที่กว้าง ทำให้ภาพรวมของเสียงจะค่อนข้างบางและไม่ชัดเจน เสมือนเป็นการบรรยายถึงลีลาอันอ่อนช้อยงดงามแต่แฝงไว้ด้วยความน่าพิศวงของตัวละคร "นางเงือก" นั้นเอง

ตอนที่ 3 Wander Island ผู้ประพันธ์ได้เลือกใช้เทคนิค thematic transformation ขยายและพัฒนาทำนอง รวมไปถึงการใช้หน่วยย่อยของทำนองที่มีวัดดูติบจากทำนองหลักมานำเสนออย่างต่อเนื่อง ในส่วนของการสร้างเสียงประสาน ผู้ประพันธ์ใช้เทคนิค polychord ทำให้เสียงที่เกิดขึ้นมีความไม่ชัดเจนว่าอยู่ในกุญแจเสียงใด จึงสอดคล้องกับการนำเสนอชื่อตอนของบทประพันธ์ที่หมายถึงสถานที่อันพิเศษ เต็มไปด้วยความพิศวง และยังเสริมด้วยการเปลี่ยนรูปแบบของจังหวะให้ย้ายจากการเล่นกลุ่มละสามโน้ตไปสู่การเน้นกลุ่มละสองโน้ต ฟังเป็นจังหวะขัดแบบ syncopation กลับไปมาอยู่ตลอดเวลา แสดงถึงความอัศจรรย์ของ "เกาะแก้วพิสดาร" ซึ่งเป็นที่อยู่ของฤาษี

ตอนที่ 4 The Ogress ผู้ประพันธ์เลือกใช้สังคิตลักษณ์แบบสองตอนในลีลาและเสียงประสานที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง เพื่อถ่ายทอดเรื่องราวจากวรรณคดีในฉากที่ "นางผีเสื้อสมุทร" อาละวาดจนเรือแตก ใช้กลุ่มเสียงกัดแสดงออกถึงความคลุ้มคลั่ง

ตัวอย่างที่ 3 อิทธิพลจากดนตรีแจ๊ส
ที่มา : เด่น อยู่ประเสริฐ

ห้องที่ 14-16 จากหนังสือบทประพันธ์เพลงสำหรับเดี่ยวเปียโนจากวรรณคดีไทย หน้า 36 แนวทำนองมือขวาเล่นเป็นกลุ่มเสียง cluster อย่างอิสระ ไม่จำเป็นต้องเล่นตามโน้ตแต่ควรรักษาความชัดเจนของจังหวะการบรรเลงอย่างอิสระในจุดนี้เปรียบเทียบกับได้กับการด้นสดของดนตรีแจ๊ส

ท่อนที่ 5 Princess of the East เป็นการกล่าวถึงตัวละคร “นางสุวรรณมาลี” พระธิดารูปงามแห่งเมืองฝล็ก ผู้ที่รักและหวงพระอภัยมณีมาก ผู้ประพันธ์ใช้สังคีตลักษณ์แบบสองตอน แบ่งแยกตอนเพลงด้วยการสร้างความแตกต่างของความเร็ว รูปแบบจังหวะ และวิธีการดำเนินคอร์ด แต่ยังคงความมีเอกภาพด้วยวิธีการนำทำนองเดิมมาแปรรูปใหม่

ท่อนที่ 6 The Two Sons ผู้ประพันธ์เลือกใช้เนื้อดนตรีแบบโพลิโฟนีเพื่อแสดงออกถึงทำนองหลักของตัวละครทั้งสอง ได้แก่ “สุดสาคร” และ “สินสมุทร” โดยมีลีลาในรูปแบบเพลงฟิวก์ ผู้ประพันธ์ได้นำทำนองพระอภัยมณีและทำนองนางเงือกมาพัฒนารวมกันเข้าเป็นทำนองสุดสาคร และนำทำนองพระอภัยมณีมารวมกับทำนองผีเสื้อสมุทร ให้กลายเป็นทำนองสินสมุทร เพื่อจะได้สอดคล้องกับเนื้อเรื่องในวรรณคดี โดยนำเสนอผ่านรูปแบบสังคีตลักษณ์แบบสองตอน

ท่อนที่ 7 Lament ผู้ประพันธ์สร้างขึ้นเพื่อทำหน้าที่เป็นเสมือนท่อนเชื่อมสั้น ๆ ซึ่งเทคนิคทางการประพันธ์ในท่อนนี้เกิดจากการสร้างทำนองที่ต่อยอดมาจากส่วนย่อยของทำนองหลักในท่อนที่ 3 และท่อนที่ 6 โดยวิธีการประพันธ์ได้รับอิทธิพลมาจากการด้นสดของดนตรีแจ๊ส ท่อน Lament มีเนื้อหาที่พรรณนาถึงความเศร้าโศกเสียใจและการคร่ำครวญที่เกิดขึ้นในเรื่องหลายครั้ง

ท่อนที่ 8 The Dragon Horse ผู้ประพันธ์ใช้เทคนิคออสตินาโตโดยมีศูนย์กลางเสียงอยู่ที่โน้ตตัว F ประสานเสียงด้วยโน้ตตัว C ซึ่งเป็นระยะคู่ 5 เล่นไปตลอดท่อนเพลงเป็นการเลียนเสียงควมบ้า ซึ่งจะสอดคล้องกับชื่อของท่อนเพลงว่า “ม้านิลมังกร” สัตว์คู่กายของสุดสาคร

ท่อนที่ 9 The Hermit ผู้ประพันธ์ใช้เทคนิคการสร้างเนื้อดนตรีแบบโพลิโฟนีที่มีสองทำนองเคลื่อนไหวโต้ตอบในเวลาเดียวกัน มีการนำเสนอส่วนย่อยของทำนองในรูปแบบที่หลากหลายแล้วนำมาพัฒนาให้เกิดทำนองใหม่ด้วยเทคนิคต่าง ๆ รวมถึงการประสานเสียงด้วยการดำเนินคอร์ดแบบอิสระ เนื้อหาดนตรีในท่อนนี้เป็นการพรรณนาถึง “ฤๅษี”

ท่อนที่ 10 Princess of the Western Isle ในท่อนสุดท้ายนี้ ผู้ประพันธ์ได้เขียนทำนองที่สวยงามในลีลาของการขับร้อง (cantabile) โดยให้บรรเลงอย่างช้าและนุ่มนวล ถ่ายทอดบุคลิกลักษณะของ “นางละเวง” แห่งเมืองลังกา ผู้ที่ทูลเชิญให้พระอภัยมณีหลงใหล ทำนองเพลงและเสียงประสานในท่อนนี้มีการใช้คอร์ดที่เป็นโน้ตโครมาติกซึ่งเป็นเสียงที่มักพบในดนตรีแจ๊ส มีท่วงทำนองที่อ่อนหวานเย้ายวน เป็นการสรุปบทเพลงในลีลาที่สวยงามและลึกซึ้ง

พระอภัยมณีเป็นบทเพลงที่มีความโดดเด่นในแง่ของลีลาการบรรเลงแนวเปียโนที่สวยงาม เป็นธรรมชาติ และน่าตื่นเต้น บวกกับการใช้สำเนียงดนตรีแจ๊สที่ฟังคล้ายการด้นสดเพื่อนำเสนอเรื่องราวและตัวละครจากวรรณคดีไทย จึงเป็นอีกบทเพลงหนึ่งที่มีคุณค่าและสามารถนำไปเผยแพร่ได้ในระดับสากล

รามเกียรติ์ แต่งโดย รองศาสตราจารย์ ดร.วิบูลย์ ตระกูลชยัน

บทประพันธ์เพลงรามเกียรติ์ ได้รับแรงบันดาลใจจากวรรณกรรมเรื่องรามเกียรติ์ ผู้ประพันธ์ได้เลือกเรื่องราวในช่วงที่รามสูรต้องการแย่งชิงดวงแก้วมณีจากนางเมขลา และตอนที่พระนารายณ์หรือ “พระราม” ต้องการปราบความอหังการของอสูรเทพ ซึ่งเป็นการต่อสู้ด้วยการแผลงศร

บทประพันธ์เพลงนี้ใช้สังคีตลักษณะแบบโซนาตาในท่อนที่ 1 และสังคีตลักษณะแบบสามตอนในท่อนที่ 2 มีการใช้ท่วงทำนองหรือประโยคเพลงที่แสดงออกถึงตัวละคร ปรัชญาการณธรรมชาติ หรือเหตุการณ์จากในเนื้อหาของวรรณคดี ร่วมกับเทคนิคทางการประพันธ์เพลงชนิดต่าง ๆ เช่น การเลือกสีสันของเสียงประสานที่เน้นการใช้เสียงกระด้าง รูปแบบของจังหวะที่เพิ่มขึ้นหรือลดลงอย่างมีอัตราส่วนที่ชัดเจน การกำหนดศูนย์กลางเสียง การใช้ระดับความดังเบาและความเข้มข้นของเสียงที่มีความแตกต่างกันอย่างมาก การอ้างอิงถึงทำนองเพลงไทยเดิม และดนตรีเสียงท่าย

ผู้ประพันธ์ใช้ระบบศูนย์กลางเสียงผสมกับโน้ตจากบันไดเสียงที่หลากหลาย โดยกำหนดให้ โน้ต D เป็นศูนย์กลางเสียงของทำนองที่เป็นตัวแทนของ “รามสูร” ในช่วงระยะเสียงต่ำ และใช้โน้ต E เป็นศูนย์กลางเสียงของทำนองที่เป็นตัวแทนของ “เมขลา” ในระยะเสียงกลางถึงเสียงสูง

Largo ♩ = 60 (Tempo Rubato)

Red.

ตัวอย่างที่ 4 การใช้เสียงประสานแบบ polytonality
ที่มา : วิบูลย์ ตระกูลชยัน

ห้องที่ 1-4 จากหนังสือบทประพันธ์เพลงสำหรับเดี่ยวเปียโนจากวรรณคดีไทย หน้า 50 เป็นการนำเสนอทำนองหลักที่หนึ่ง ผู้ประพันธ์เพลงดำเนินทำนองด้วยโน้ตเสียงยาวและเลือกใช้ช่วงเสียงสูงในมือขวาเป็นสัญลักษณ์แทน “ดวงแก้วมณี” ที่นางเมขลาใช้แปลงแสงบนท้องฟ้า แนวนมือขวามีการใช้เครื่องหมายกำหนดกุญแจเสียงเป็น 5 ชาร์ป แต่ในแนวมือซ้ายกลับไม่มี แสดงถึงอิทธิพลของแนวคิดแบบ polytonality โน้ตที่เป็นศูนย์กลางเสียงที่ใช้ในท่อนนี้ทั้งหมด ได้แก่ โน้ต D A และ E

ตัวอย่างที่ 5 การเลียนเสียงจากปรากฏการณ์ธรรมชาติ
ที่มา : วิบูลย์ ตระกูลอุ้น

ห้องที่ 5-7 จากหนังสือบทประพันธ์เพลงสำหรับเดี่ยวเปียโนจากวรรณคดีไทย หน้า 50 ท่วงทำนองที่มีลักษณะเป็นการไล่เสียงบนโน้ตตัวดำนี้ ผู้ประพันธ์ใช้เป็นสัญลักษณ์ของภาพฟ้าแลบ ตามด้วยโน้ตประสานเสียงคู่สองแบบ cluster ในความดังระดับสูง เพื่อเป็นสัญลักษณ์ของเสียงฟ้าร้องและฟ้าผ่า และนำเสนอโน้ตศูนย์กลางเสียง D ในรูปแบบของทำนอง

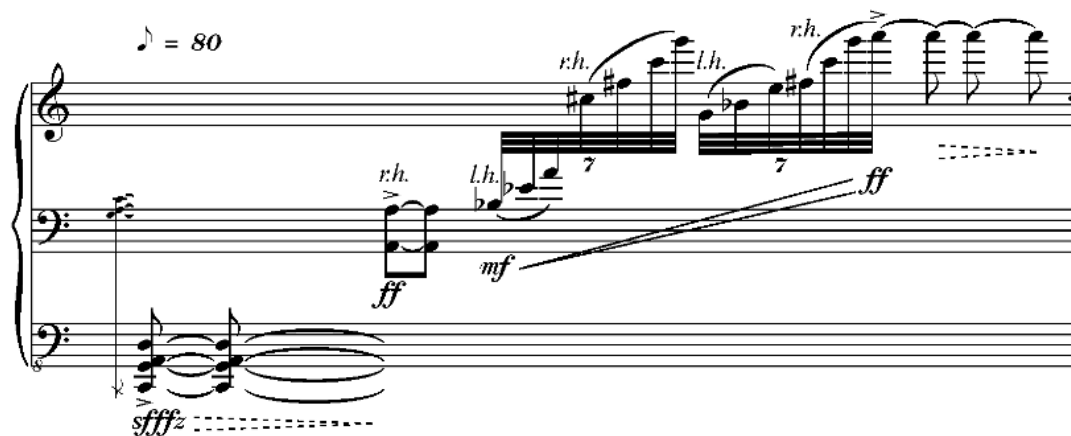
ตัวอย่างที่ 6 การใช้ทำนองเพื่อแทนตัวละคร
ที่มา : วิบูลย์ ตระกูลอุ้น

ห้องที่ 8-11 จากหนังสือบทประพันธ์เพลงสำหรับเดี่ยวเปียโนจากวรรณคดีไทย หน้า 50 โน้ตศูนย์กลางเสียง D ได้ถูกพัฒนาให้เป็นทำนองเพลงในช่วงเสียงต่ำของมือซ้ายเพื่อแสดงการแนะนำตัวละคร “รามสูร” และสร้างโน้ตชั้นคู่สอง (cluster) เพื่อแสดงถึงเสียงฟ้าผ่าและฟ้าร้องในช่วงท้ายของประโยคด้วยระดับเสียงที่ดังมาก

บทเพลงรามเกียรติ์ มีจุดเด่นที่ความชัดเจนในด้านโครงสร้างการประพันธ์และการใช้เสียงประสาน มีการใช้เสียงกระด้างเพื่อสื่ออารมณ์เพลงที่เข้มข้น สลับกับท่วงทำนองที่ไพเราะ ทำให้บทเพลงมีความน่าสนใจและชวนติดตามอยู่ตลอดเวลา

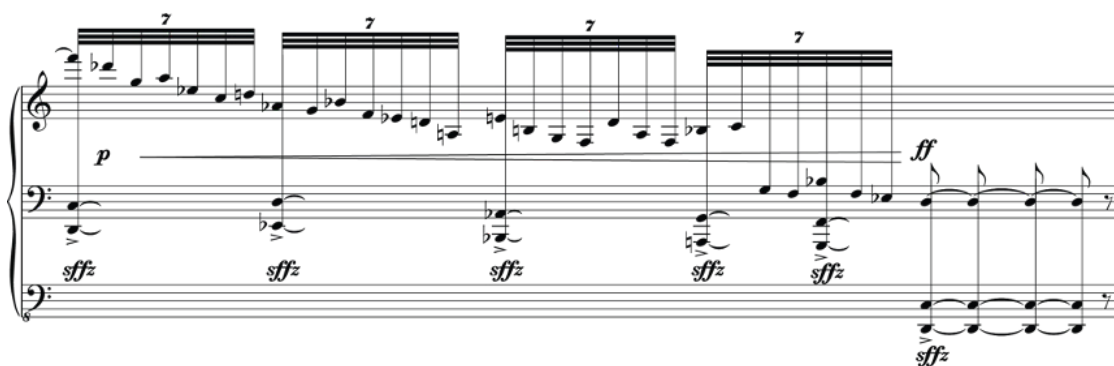
มัทนะพาธา แต่งโดย รองศาสตราจารย์ ดร.ศักดิ์ศรี วงศ์ธราดล

บทประพันธ์เพลงมัทนะพาธา ได้รับแรงบันดาลใจจากบทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา ที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระราชนิพนธ์ขึ้นในปี พ.ศ. 2466 เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความรัก ความผิดหวังในความรัก และการเปรียบเทียบความงามของหญิงสาวกับดอกกุหลาบ บทละครคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธามีชื่อเป็นภาษาอังกฤษว่า Disquietude of Love ซึ่งแปลว่า ความเจ็บปวดอันเกิดจากความรัก

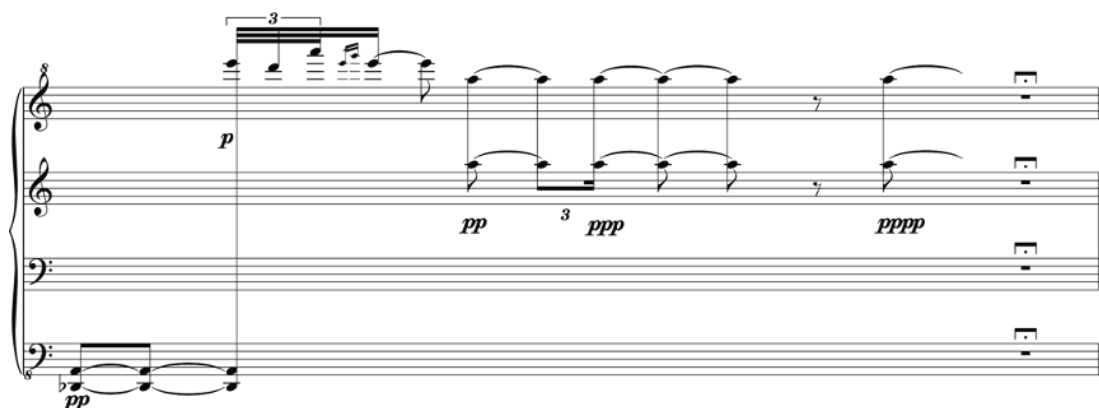
ตัวอย่างที่ 7 ประโยคเริ่มต้นของบทประพันธ์เพลงมัทนะพาธา
ที่มา : ศักดิ์ศรี วงศ์ธราดล

จากหนังสือบทประพันธ์เพลงสำหรับเดี่ยวเปียโนจากวรรณคดีไทย หน้า 71 ผู้ประพันธ์ใช้ช่วงเสียงต่ำและช่วงเสียงสูงของเปียโนเพื่อสื่อถึงตัวละครหลักของบทประพันธ์ โดยกำหนดให้เสียงต่ำเป็นสุเทษณ์เทพบุตร และเสียงสูงเป็นตัวแทนของนางมัทนา เพื่อสื่อถึงความห่างไกลและไม่สมหวังในความรักของสุเทษณ์เทพบุตร

ตัวอย่างที่ 8 การใช้เสียงที่รุนแรงเพื่อแสดงการโต้ตอบของตัวละคร
ที่มา : ศักดิ์ศรี วงศ์ธราดล

จากหนังสือบทประพันธ์เพลงสำหรับเดี่ยวเปียโนจากวรรณคดีไทย หน้า 72 การใช้ช่วงเสียงที่แตกต่างกันเพื่อสร้างการโต้ตอบของตัวละคร ประโยคเพลงนี้แสดงให้เห็นถึงการใช้ช่วงเสียงและความดังเบาของเสียงที่มีความแตกต่างกันอย่างมาก มีการเคลื่อนไหวจากช่วงเสียงสูงมาสู่ช่วงเสียงต่ำของเปียโนเพื่อสร้างรูปแบบดนตรีที่มีการเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วเหมือนกับการเคลื่อนไหวของผู้แสดงละคร เริ่มต้นจากระดับเสียงเบาไปสู่ระดับเสียงดังมากในมือขวา ในขณะที่มือซ้ายบรรเลงโน้ตที่มีระยะห่างเป็นขั้นคู่ 7 ด้วยการเน้นเสียงที่ดังมาก ทำให้เกิดเสียงกระด้างที่มีความเข้มข้นมากขึ้น นอกจากนี้ การแบ่งกลุ่มจังหวะในมือขวาเป็นโน้ตย่อย 7 ตัวโดยที่ไม่สัมพันธ์กับการจัดกลุ่มของแนวทำนอง ทำให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกตื่นเต้นอันเกิดจากความไม่แน่นอนของรูปประโยค

ตัวอย่างที่ 9 การจบเพลงเชิงสัญลักษณ์ในรูปแบบดนตรีพรรณนา
ที่มา : ศักดิ์ศรี วงศ์ธราดล

จากหนังสือบทประพันธ์เพลงสำหรับเดี่ยวเปียโนจากวรรณคดีไทย หน้า 81 เป็นการใช้น้ตในช่วงเสียงต่ำเพื่อสื่อถึงท้าวสุเทษณ์เทพบุตร และโน้ตในช่วงเสียงสูงเพื่อสื่อถึงนางมัทนา โน้ตสำคัญของส่วนนี้คือ โน้ต Db และ A ซึ่งบรรเลงเป็นเสียงต่ำในมือซ้ายและโน้ต A เสียงสูงในมือขวาที่บรรเลงเป็นคู่แปดซ้ำสามครั้ง การบรรเลงแต่ละครั้งจะมีระยะห่างของโน้ตที่มากขึ้นและจะเบาลงทีละน้อย เพื่อสื่อถึงนางมัทนาที่ต้องคำสาปให้กลายเป็นดอกกุหลาบไปตลอดชีวิต และถ่ายทอดภาพของนางมัทนาที่ค่อย ๆ เลือนหายไป

บทเพลงมัทนะพาธา มีความยากและซับซ้อนในแง่การประพันธ์ และมีเทคนิคการบรรเลงเปียโนที่แพรวพราว ใช้น้ตและเสียงประสานอย่างเป็นอิสระ เกิดเป็นสำเนียงที่น่าตื่นเต้นและแปลกใหม่ แสดงออกถึงเอกภาพและความคิดสร้างสรรค์ของผู้ประพันธ์ที่ไม่ยึดติดกับรูปแบบหรือลีลาการประพันธ์แบบดั้งเดิม

การเผยแพร่ผลงานวิจัยสร้างสรรค์

1. งานสัมมนาเชิงวิชาการนานาชาติ PGVIM International Symposium 2018: Music & Metamorphosis สถาบันดนตรีกัลยาณิวัฒนา วันศุกร์ที่ 31 สิงหาคม พ.ศ. 2561
2. การแสดงคอนเสิร์ต "The Path to Legend" ที่หอแสดงดนตรี วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล วันเสาร์ที่ 8 กันยายน พ.ศ. 2561
3. การแสดงคอนเสิร์ตในงาน Piano Festival ที่ห้องแสดงดนตรี Music Salon สถาบันดนตรี ยามาฮ่า วันเสาร์ที่ 22 ธันวาคม พ.ศ. 2561

4. การบันทึกเสียงที่ห้องสตูดิโอบันทึกเสียงของสถาบันยามาฮา วันจันทร์ที่ 14 และ วันอังคารที่ 15 มกราคม พ.ศ. 2562 คุณประทีป เจตนากุล เป็นวิศวกรผู้ควบคุมการบันทึกเสียง

5. การจัดเสวนาทางวิชาการ และการแสดงคอนเสิร์ต ที่หอแสดงดนตรี อาคารศิลปวัฒนธรรม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วันพฤหัสบดีที่ 14 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2562

6. การเผยแพร่ทางสื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ได้แก่

- รายการดนตรีทิพย์ สถานีวิทยุจุฬา FM 101.5
- รายการไทยบันเทิง Thai PBS ทางสถานีโทรทัศน์ช่องไทยพีบีเอส
- บทความและสื่ออิเล็กทรอนิกส์ หนังสือพิมพ์มติชน
- บทความและสื่ออิเล็กทรอนิกส์ หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ คอลัมน์จุดประกาย
- เทปบันทึกภาพงานสัมมนาและการแสดงสด เผยแพร่โดยผู้วิจัยผ่านทางเว็บไซต์ยูทูบ

สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

โครงการวิจัยเรื่อง บทประพันธ์เพลงสำหรับเดี่ยวเปียโนจากวรรณคดีไทย ประสบความสำเร็จอย่างดีเยี่ยมด้วยความสนับสนุนจากองค์กรต่าง ๆ ที่เล็งเห็นถึงความสำคัญของการทำงานวิจัยสร้างสรรค์ในรูปแบบของการประพันธ์และการแสดงดนตรีคลาสสิกร่วมสมัย ลำดับขั้นตอนการทำงานวิจัยสามารถสรุปได้ดังนี้

1. ผู้วิจัยกำหนดหัวข้อและแนวคิดของการประพันธ์เพลงให้เป็นเพลงเดี่ยวเปียโนจากวรรณคดีไทย โดยใช้ชื่อสากลว่า Ballades from Thai Literature for Piano Solo เพื่อให้มีความเหมาะสมและเข้าใจได้ง่ายเมื่อนำเสนอบนเวทีระดับนานาชาติ

2. ผู้วิจัยเชิญนักประพันธ์เพลงที่มีความสามารถและผลงานเป็นที่ยอมรับในระดับนานาชาติที่มาร่วมโครงการวิจัย และอธิบายให้ผู้ประพันธ์รับทราบถึงกรอบแนวคิดของโครงการวิจัย

3. ผู้ประพันธ์คัดเลือกวรรณคดีไทยเรื่องที่ตนชื่นชอบ และนำมาพัฒนาเป็นบทประพันธ์เพลง

4. ผู้วิจัยและผู้ประพันธ์ สื่อสารและแลกเปลี่ยนมุมมองในการประพันธ์เพลงและการบรรเลง

5. ผู้วิจัยศึกษาและฝึกซ้อมบทเพลงเพื่อจัดทำแผ่นซีดี โน้ตเพลงพร้อมบทวิเคราะห์ และสูจิบัตร สำหรับการแสดงคอนเสิร์ต

6. ผู้วิจัยนำเสนอผลงานในรูปแบบของการบรรยายประกอบการแสดง การจัดงานเสวนาทางวิชาการ การแสดงดนตรี และการเผยแพร่ผลงานทางสื่อออนไลน์

ผลสัมฤทธิ์ในแง่การสร้างองค์ความรู้ต่อสังคม ได้แก่

1. เกิดผลงานเพลงเดี่ยวเปียโนเพลงคลาสสิกจำนวน 4 เพลง ในรูปแบบของดนตรีคลาสสิกร่วมสมัย ที่ได้รับแรงบันดาลใจจากวรรณคดีไทย

2. เกิดองค์ความรู้ใหม่ทั้งในด้านการประพันธ์เพลงและการแสดงเปียโน เป็นแนวทางให้นักประพันธ์และนักเปียโนได้สร้างผลงานในลักษณะนี้ต่อไป

3. เกิดความตื่นตัวในวงการดนตรีคลาสสิกร่วมสมัย ให้มุ่งเน้นที่การอนุรักษ์และนำเสนอเอกลักษณ์ของชาติในรูปแบบที่สามารถนำเสนอได้บนเวทีโลก

4. เกิดบรรทัดฐานในการสร้างสรรค์และเผยแพร่ผลงานดนตรีคลาสสิกร่วมสมัย

บรรณานุกรม

- ณัชชา พันธุ์เจริญ. *พจนานุกรมศัพท์ดุริยางคศิลป์*. กรุงเทพฯ : เกศกะรัต, 2552.
- นายตำรา ณ เมืองใต้ (เปลื้อง ณ นคร). *เล่าเรื่องพระอภัยมณี*. กรุงเทพฯ : พิมพ์คำ, 2548.
- พิgul ทองน้อย. *รวมเกียรติ ร้อยแก้วประกอบคำกลอน (พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ 1) ฉบับสมบูรณ์*.
กรุงเทพฯ : ศรีปัญญา, 2561.
- รามสูร สีตลายัน. *บทประพันธ์เพลงสำหรับเดี่ยวเปียโนจากวรรณคดีไทย*. กรุงเทพฯ : ธนาเพรส, 2562.
- รินฤทัย สัจจพันธุ์. *นามานุกรมรวมเกียรติ*. กรุงเทพฯ : สถาพรบุ๊คส์, 2554.
- _____. *เล่าเรื่องอิเหนา ฉบับร้อยแก้ว*. กรุงเทพฯ : แสงดาว, 2561.
- วิเชียร เกษประทุม. *เล่าเรื่องมัทนะพาธา*. กรุงเทพฯ : พัฒนาศึกษา, 2554.
- _____. *เล่าเรื่องอิเหนา*. กรุงเทพฯ : พัฒนาศึกษา, 2553.
- สุนทรภู่. *พระอภัยมณี*. กรุงเทพฯ : แสงดาว, 2558.
- Donington, Robert. *Baroque Music: Style and Performance*. New York: Norton, 1982.
- Gillespie, John. *Five Centuries of Keyboard Music*. New York: Dover Publications, 1972.
- Grout, Donald Jay, and Claude V. Palisca. *A History of Western Music*. 5th ed. New York, Norton, 1996.
- Hinson, Maurice. *Guide to the Pianist's Repertoire*. Bloomington: Indiana University Press, 1973.
- Hutcheson, Earnest. *The Literature of the Piano*. Toronto: Alfred A. Knopf, 1949.
- Landon, H. C. Robbins, ed. *The Mozart Compendium: A Guide to Mozart's Life and Music*. Ann Arbor: Borders Press, 1990.

Plantinga, Leon. *Anthology of Romantic Music*. New York: Norton, 1984.

Randel, Don Michael, ed. *The Harvard Concise Dictionary of Music and Musicians*. Cambridge
Harvard University Press, 1999.

Samson, Jim. *Chopin: The Four Ballades*. Cambridge: Cambridge University Press, 1992.

Sitalayan, Ramasoon. *4 Ballades from Thai Literature for Piano Solo*. Bangkok: Thana Press,
2019.

Straus, Joseph N. *Introduction to Post-Tonal Theory*. New Jersey: Prentice Hall, 2000.

Walker, Alan, ed. *The Chopin Companion: Profiles of the Man and the Musician*. New York:
Norton, 1973.

Wingell, Richard J, and Silvia Herzog. *Introduction to Research in Music*. New Jersey: Prentice
Hall, 2001.